Fekete Liza

AZ ÖTÖDIK EMELET

Publio

Az ötödik elem

Fekete Liza

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Neki. Bár nem tud róla, de sokat segített azzal is, hogy létezik. Köszönöm.

Első fejezet

„Hétköznapi népek kis tettei, apróságok tartják sakkban a sötétséget. Egyszerű kedvesség és szeretet. „- A hobbit

Fay sietve kötötte be a sötétkék cipőjén a fűzőt, miközben a macskája egyfolytában a nyakában lógott. Nem volt elég, hogy legalább harmincperces késésben volt, de még a narancssárga sálját sem találta. Nem volt mit tennie, muszáj volt a legnagyobb szakértő segítségét kérnie: hangosan kezdte édesanyja nevét kiabálni, miközben majdnem felborította a konyhában lévő asztalt.

- A macska fekhelye alatt láttam. – szólt vissza rutinosan az asszony. Fay azonnal az előbb említett tárgy felé rohant, és amikor megpillantotta azt, amit keresett, megkönnyebbülten felsóhajtott.

Köszönés nélkül kirohant a lakásból, és hatalmas hanggal becsapta maga után az ajtót.

A lépcsőn lefelé legalább kétszer megbotlott, de a reflexének hála elég gyorsan elkapta a korlátot, így megmentette saját magát a legurulás lehetőségétől.

Szomszédoknak nyoma sem volt, így szerencsére nem volt, aki megjegyezze, mennyit nőtt, és ezzel értékes perceket vegyen el tőle. Ahogyan kiért a lépcsőházból, rájött, hogy nem öltözött fel rendesen, de úgy gondolta, inkább szétfagy, de be fog érni egyszer időben. A közlekedés és a forgalom most meglepően neki kedvezett, ezzel pedig rengeteg időt spórolhatott meg. Nem beszélve arról, hogy már inkább futott, mint sétált.

Rekordidő alatt megtette az utat. Nem csak nem késett el, de még a legjobb barátja előtt ért be a terembe, így gyorsan kényelembe helyezte magát, bekapcsolta a kedvenc dalát, és úgy tett, mintha már régóta ott ülne.

John a becsengő után körülbelül 5 perccel esett be, és elég morcosnak tűnt. A sálja nem volt bekötve, a fekete haja pedig még a szokásosnál is kócosabb volt.

Kedvetlenül beült barátnője mellé, aki látva a morcos képét azonnal kikapta a füleseket, és faggatni kezdte a baj forrásáról.

- Teljesen mindegy. – kedvetlenül ledőlt a padra, és próbált nem figyelni a lány, aggódó tekintetére.

- Marhára nem mindegy!- rácsapott a fejére, de természetesen nem fejtett ki akkora erőt, hogy fájdalmat okozzon neki.

- Csak fáradt vagyok

- Én meg a királynő. – elégedetlenül megforgatta a szemét, és tovább próbálkozott. – komolyan, ha nem mondasz valamit, kilöklek a padból!

- Én meg azért megnézetném magam egy dokival, ha ilyen erőszakos dolgokra vágynék.

- Ez azért fájt. - Fay a szívéhez kapta a kezét, hogy előadása hitelesebb legyen.

- Bocsi, csak nem vagyok valami jó passzban.

- Na, ne mond Sherlock! Ha nem teszed szóvá, esküszöm, rá sem jövök. – a hangjából tisztán kihallatszódott az irónia, de most még ezzel sem foglalkozott John. Időközben a földrajztanárnő is belépett. Mogorva tekintete évek óta ugyanolyan volt. A diákok azt beszélték róla, nem ember, inkább egy gépezet, akibe elfelejtették beletáplálni a mosoly szó jelentését, így az kimaradt az életéből. Egy diák sem látta még vidámnak, és sanszos volt, hogy soha nem is fogják.

Pedig mindössze annyiról esett szó, hogy legalább 40 éve itt tanított, és már nem igazán volt kedve az egészhez.

Fayt kifejezetten nem kedvelte, mert majdnem mindig elkésett, de megtette néha azt is, hogy be sem ment.

Mikor meglátta, ahogy most ott ült a helyén, a felszerelését kipakolva, annyira elkerekedett a szeme, hogy a hátsó sor hangos nevetésbe tört ki.

- Miss. Hartell, magácskát látni néha a földrajz órákon is?- lentebb tolta a szemüvegét, hogy megbizonyosodjon róla, biztosan jól lát-e.

- Igyekszem. – magára erőltetett egy kis mosolyt. Eközben a szeme sarkából látta, hogy John a rosszkedve ellenére már a röhögő görcs szélén van. Észrevétlenül belerúgott egyet a bokájába, mert tudta, ha a fiú elneveti magát, nem csak ő kap érte, de a padtársa is.

- Nos, akkor szerintem az előző anyagból egészen nyugodtan beszámolhat nekünk. – a nő arcán egy kevés rosszindulatúság jelent meg, amelyet Fay azonnal kiszúrt. Jól ismerte már ezt a nézését, túl sokszor látta.

- Szerintem meg egész biztosan van olyan ember is itt, aki nálam sokkal jobban szeretné ismertetni azt. – kifújta a levegőt, amit egészen eddig bent tartott.

- Én meg azt mondom, hogy magától akarok hallani mindent.

- Én meg azt, hogy ez nem fog megtörténni. – a pad alatt már annyira rugdosta a röhögő társát, hogy az majdnem kidőlt onnan.

- Felesel velem?- a tanár arca egyre pirosabb lett a dühtől.

- Én aztán nem!

- Induljon kifele a táblához, most!- a hangja most sokkal ijesztőbb volt, mint eddig. Fay nem hitte el, hogy ez lehetséges.

- Sajnálatos módon most a leányzónak velem kell jönnie. – a feszült légkör miatt senki nem vette észre, hogy az igazgatóhelyettes körülbelül az óra kezdete óta az ajtóban ált, és némán figyelte az eseményeken. Egészen mostanáig.

Fay először nem tudta, hogy most ugorjon-e a megmentője nyakába, vagy csak diszkréten az után, hogy kimentek a teremből. Mindenesetre hálás pillantásokat lövellt felé, és olyan gyorsan összeszedte a cuccát, ahogy eddig még soha. Odarohant az ajtóhoz, és mosolyogva a tábla felé

pillantott.

- Úgy tűnik, ma sem tiszteljük meg egymást. – a tanárnő először vissza akart szólni a szemtelen megjegyzésre, ám Mrs. Grant már kézen fogta a diáklányt, és egy illedelmes intéssel kiléptek az osztályteremből.

A folyosók nagyon csendesek voltak, csak néhol hallatszódott ki, egy-egy ideges fegyelmező kiáltás, na meg persze a cipők kopogásának visszhangja. Ezen kívül a szinten nem volt semmi. Még csak egy lézengő diák sem.

Odafentről viszont halkan, de halott egy hatalmas sikítást. Ökölbe szorította a kezét.

- Nyugodj meg, ez csak a..

- Tudom. – válaszolt azonnal. – Két év alatt megszoktam.

Ahogyan közeledtek az iroda felé, a gyomra egyre jobban görcsbe rándult. Persze sokszor követett el tiszteletlen dolgokat, de egyik sem volt olyan rossz, hogy az igazgatóiban kelljen végeznie. Így hát teljesen értelmetlenül állt a dolog előtt, de feleslegesnek tartotta megemlíteni, mert úgy gondolta, úgyis hamarosan meg fog tudni mindent.

A helyiség sokkal otthonosabbnak tűnt, mint gondolta: gyönyörű lila volt a fala, illetve a berendezések is nagyon jó ízlésre utaltak. Minden régies volt, de nem is várt mást, hiszen az egész iskola elég öregnek vallhatta magát. Ettől függetlenül nagyon ízlésesen volt minden megcsinálva, ez valószínűleg az igazgató érdeme lehetett. Lassan beléptek a helyettesi irodába, ami azért modernebbnek tűnt már: itt volt tv, számítógép, és nem lógott mindenhonnan festmény a falon.

A fotel, amelybe beleültették meglehetősen kipárnázott és nagy volt. Így nem volt mit tenni, hátradőlt, és kényelembe helyezte magát.

- Bizonyára fogalmad sincs miért vagy itt, ugye? – először meglepte, hogy letegezte, de sokkal jobban tetszett neki ez a stílus, mint a magázódás.

- Ez így van. – bólintott. Pár percig néma csönd volt, ezért úgy érezte, muszáj beleszólnia. – De ha az elszakadt sálról van szó, anya már megcsinálta. – azonnal felemelte az említett ruhadarabot, hogy bizonyítsa, amit mondott.

- Nem arról van szó. – Mrs. Grant mosolyogva próbálta leplezni, mennyire szánalmas képet is festett Fay.

- Akkor meg miről? – ahogyan kimondta az egészet, azonnal megbánta. Nem akart ennyire tiszteletlen lenni, de egyre jobban idegesítette a falon kattogó macska alakú óra, ami ráadásul őt bámulta. Meg persze az ottlétének az oka is izgatta.

- Hallottam, hogy te tudsz énekelni. – először nem igazán értette mit szeretne, de amikor felfogta, hogy kimondta az „énekelni” szót, az arcából azonnal kifutott a vér, és teljesen elsápadt.

- Mé..mégis kitől?

- A barátja John mondta az egyik fotósszakkör után. – a nő is helyet foglalt, hiszen ez idáig a lány felett álldogált.

- A szemét dögje. – suttogta.

- Mit parancsolsz?

- Semmit. – vigyorgott. – csak tüsszentettem.

- Amiről viszont én most beszélni akarok, az igenis nagyon komoly dolog kisasszony!- szigorúbb hangnemre váltott. – Most tényleg nincs időnk viccelődésre!

- Sajnálom. – lehajtotta a fejét, de az orra alatt azért elrejtett egy mosolyt.

- Lenne egy ünnepség. – folytatta.

- Az mindig van. – bólogatott Fay.

- Úgy értem, most először az alsó három szint egyben fogja megtartani. – újra csend telepedett le kettőjük közé. Először nem értette Fay, hogy mit akar az egészből kihozni, így kíváncsian várta a folytatást. – És kell valaki, aki elszórakoztatja őket az énektudásával. - egy kis idő eltelte után esett le neki, hogy miért is ül ő most ott, ahol van.

- Biztos, hogy nem lépek fel mind a három szint előtt! – azonnal felpattant a helyéről, és idegesen az ajtó felé kezdett hátrálni.

- De hiszen olyan tehetséges vagy!- Mrs. Grant bocsánatkérően nézett rá. Tudta, hogy a lánynak ez valódi szenvedés lesz, de muszáj volt mindezt megtennie.

- A második szint diákjai között biztosan akad jobb is. Hiszen nekik ez a specialitásuk, nem?- idegesen csapkodni kezdett.

- Viszont szeretnénk nekik megmutatni, hogy idelent is vannak olyan diákjaink, akik nem átlagosak.

- És pont engem kell kiszemelni erre?- az arcán egyre jobban előtűntek a szenvedés jelei, ám erre egészen biztosan rá is játszott egy kicsit.

- Sajnálom, de akármennyire is nem akarod, fel fogsz lépni. – most még az előbbinél is szigorúbban beszélt. – Nincs mentség, hogy miért ne.

- De én..én meg vagyok fázva!

- Az előbb a kiáltozásodnál nem ezt vettem észre. – a fejéhez kapott. Pedig egész jó kifogásnak tűnt a gondolataiban.

- És mikorra kell ez az egész parádé? – kérdezte kicsit nyugodtabban.

- Holnapra.

- MICSODA?- már a könny is majdnem kiszaladt a szeméből, de próbálta magát lecsillapítani. – Hiszen mindent nem lehet egy délután alatt összehozni!

- Válassz egy olyan dalt, amit sokat énekelsz. – a helyettes felállt a helyéről, és az ajtó felé kezdte lökdösni. – és most menj, ne maradj le az egész óráról.

- Remek. - dörmögte.

- Holnap reggel jelenj meg itt.

- Jó.

- Tessék?

- Akarom mondani, rendben! – illedelmesen elköszönt, majd sietősen távozott is. Ahogyan kiért, azonnal rápillantott az órájára.

Több mint 40 percet ült bent, így úgy gondolta arra az öt percre már nem igazán lenne értelme beesni. Így lassan elcsoszogott a büféhez.

A szokásos vegetáriánus szendvicsét és kávéját kérte, amit a büfés néni nagy örömmel ki is adott neki.

- Hallom te fogsz nekünk holnap énekelni. – a nő jól megtermett volt, de mindig mosolygott. A pirospozsgás arcáról sütött a jókedv, és akárhányszor Fay benézett hozzá, mindig vidámabbnak érezte magát.

- Szuper, akkor ez már úgy tűnik hivatalos. – megforgatta a szemeit, de nem szerette volna a kedvenc iskolai személye kedvét letörni, így erőltetett egy kis mosolyt az arcára.

- Én már alig várom, hogy mivel kápráztatsz el minek! Tudod mit? – szorgosan kutatni kezdett a pult alatt. – Ez a tied!- egy áfonyás rágót tett a lány kezei közé. – tudom, hogy a kedvenced! Megmentettem neked az utolsó. – Fay szívét olyan melegség járta át, ami nagyon ritkán.

Soha senki nem foglalkozott vele az iskolába, Johnon és a büfésnőn kívül. Ez csak egy rágó volt, számára mégis rengeteget jelentett. Boldog volt, mert valaki szánta arra az idejét, hogy neki örömet szerezzen. És amióta az édesapja elhagyta őket, ez kevésszer esett meg vele. Meghatódva megköszönte, majd arra hivatkozva, hogy sietnie kell órára otthagyta. A teremhez épp akkor ért, mikor kicsengettek.

A diáktömegen annyira legeltette a szemét, akár egy sas, mikor zsákmányt keres. Azonnal kiszúrta Johnt, és ahogyan mindez megtörtént, megragadta a pulcsiját, és kihúzta a tömegből.